

Sygn. akt II DK 105/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Sławomir Niedzielak (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Adam Roch

SSN Jarosław Sobutka

Protokolant Anna Rusak

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego
Michała Jasiaka,

w sprawie radcy prawnego J. D.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na rozprawie w dniu 25 listopada 2021 r.

kasacji pełnomocnika pokrzywdzonego T. [...] S.A.

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych
w W. z dnia 23 marca 2021 r. sygn. akt WO - [...],

**uchyła zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu
Krajowej Izby Radców Prawnych w W.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29 kwietnia 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. wniósł o ukaranie radcy prawnego J. D.,
za to, że:

1. w dniu 19 grudnia 2017 roku złożył w imieniu klienta wniosek o wpis ostrzeżenia w dziale III księgi wieczystej o numerze [...]2 prowadzonej przez Sąd W Rejonowy w W., X Wydział Ksiąg Wieczystych, w oparciu o dokumenty które nie mogą stanowić podstawy wpisu w postępowaniu o wpis w księdze wieczystej oraz pomimo, że uprzednio złożony przez radcę prawnego wniosek w tym samym zakresie oparty o te same dokumenty został oddalony przez Sąd, tj. za dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 z późn. zm.);
2. w dniu 19 grudnia 2017 roku złożył w imieniu klienta wniosek o wpis ostrzeżenia w dziale III księgi wieczystej o numerze [...]9 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w W., X Wydział Ksiąg Wieczystych, w oparciu o dokumenty które nie mogą stanowić podstawy wpisu w postępowaniu o wpis w księdze wieczystej oraz pomimo, że uprzednio złożony przez radcę prawnego wniosek w tym samym zakresie oparty o te same dokumenty został oddalony przez Sąd, tj. za dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 z późn. zm.)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...],
orzeczeniem z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt D [...] uznał radcę prawnego J. D.
([...]) winnym:

1. czynu zarzucanego w punkcie 1 wniosku o ukaranie, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity

- stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany;
2. czynu zarzucanego w punkcie 2 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany;
 3. na podstawie art. 651 ust. 1 ustawy o radcach prawnych kary orzeczone w punktach 1 i 2 połączył w ten sposób, że orzekł jako karę łączną karę nagany;
 4. na podstawie art. 706 ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionego radcy prawnego J. D. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2 000 (dwa tysiące) złotych.

Odwołanie od orzeczenia wywiodła obrońca obwinionego – adw. M. O.-J.. Zaskarżyła wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść polegający na uznaniu przez Sąd, że wnioski obwinionego o wpis ostrzeżenia z dnia 20.11.2017r. do ksiąg wieczystych KW nr [...] /9 oraz [...] /2 zostały oddalone z powodu niezłączenia dokumentów, które mogłyby stanowić podstawę wpisu, a następne tożsame wnioski obwinionego o wpis ostrzeżenia z dnia 19.12.2017r. do tych samych ksiąg wieczystych, objęte wnioskiem o ukaranie, zostały złożone ponownie z załączonymi tymi samymi dokumentami, co wnioski z 20.11.2017r. w sytuacji, gdy wnioski z dnia

20.11.2017r. zostały oddalone z powodu braku załączenia do nich odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w K. IX Wydział Gospodarczy z dnia 28.07.2017 r., natomiast do ponownie złożonych przez obwinionego wniosków z dnia 19.12.2017r. odpis powyższego postanowienia został załączony, a zatem wnioski z dnia 19.12.2017r. zostały oparte o inne dokumenty niż wnioski z dnia 20.11.2017r.;

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 12 ust 1 KERP poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż obwiniony nienależycie wykonywał swoje czynności zawodowe poprzez rzekome złożenie wniosków opartych na dokumentach, które nie mogły stanowić podstaw jakiegokolwiek wpisu w sytuacji, gdy obwiniony w granicach prawa podejmował kroki prawne w celu ochrony interesu prawnego swojego klienta, a ocena prawna działań obwinionego w danym stanie faktycznym powinna należeć wyłącznie do sądu orzekającego w sprawie, a nie do sądu dyscyplinarnego;
3. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:
 1. art. 7 k.p.k. polegającą na wybiórczej, dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego ocenie przez Sąd materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w szczególności zeznań świadka A. T., który jest zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy na niekorzyść obwinionego oraz dokumentów dotyczących sporu pomiędzy spółką reprezentowaną przez A. T., a spółką reprezentowaną przez obwinionego, wskazujących na poważny konflikt pomiędzy obydwoma spółkami i wpływ niniejszego postępowania na osłabienie pozycji procesowej spółki reprezentowanej przez obwinionego;
 2. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. M. na okoliczność relacji spółek T. [...] S.A. i X. [...] Sp. z o.o. po zawarciu przedwstępnej umowy sprzedaży udziałów z dnia 16.04.2014 r., w szczególności okoliczności sporządzenia przez obwinionego przedmiotowych wniosków,

w sytuacji gdy wniosek miał istotne znaczenie dla ustalenia przyczyn i motywacji działań obwinionego.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie obwinionego radcy prawnego J. D. oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony za I i II instancję według norm przepisanych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczeniem z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt WO-[...]:

1. uchylił zaskarżone orzeczenie i uniewinnił obwinionego J. D. od zarzucanych mu czynów;
2. koszty postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w [...] ponosi Okręgowa Izba Radców Prawnych w [...]. koszty postępowania odwoławczego ponosi Krajowa Izba radców Prawnych;
3. zasądził od Krajowej Izby Radców Prawnych na rzecz obwinionego koszty obrony w kwocie 840 (osiemset czterdzieści) złotych.

Następnie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt WO-[...], na podstawie art. 105 § 1, § 2 i § 3 k.p.k. postanowił sprostować oczywistą omyłkę w punkcie I w/w orzeczenia i słowo „uchyla” zastąpić słowem „zmienia”.

Obrońca obwinionego – adw. M. O.-J. zaskarżyła orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 23.03.2021r., sygn. akt WO-[...] w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. III. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 i 3 k.p.k. i §11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie zw. z art. 426 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez nie zasądzenie od Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] na rzecz obwinionego kosztów za obronę obwinionego w I instancji, w sytuacji, gdy w Odwołaniu od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby

Radców Prawnych w [...]. z dnia 22.01.2020 r. oraz na rozprawie w dniu 23.03.2021 r. obrońca wnosił o zasądzenie na rzecz obwinionego ww. kosztów obrony m. in. za I instancję według norm przepisanych.

W konkluzji wniosła o zmianę punktu III zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz obwinionego od Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. dodatkowo kosztów obrony w niniejszym postępowaniu za I instancję w kwocie 840 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. postanowieniem z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. akt WO-[...] orzekł, że:

1. zmienia pkt III orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w W.
2. z dnia 23 marca 2021 r., sygn. WO [...] w ten sposób, że otrzymuje on brzmienie:
„III. zasądza od Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. na rzecz obwinionego koszty obrony przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w [...]. w sprawie D [...] w kwocie 840 (osiemset czterdzieści) zł oraz od Krajowej Izby Radców Prawnych koszty obrony w postępowaniu odwoławczym w sprawie WO [...] kwocie 840 (osiemset i czterdzieści) zł
3. koszty postępowania zażaleniowego ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych w [...].

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Izby Radców Prawnych w W. z dnia 23 marca 2021 r. sygn. akt WO [...] wywiódł pełnomocnik pokrzywdzonej T. [...] S.A. – adw. P. P.. Zaskarżył orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia w postaci obrazu art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegającego na jego błędnym zastosowaniu i przyjęciu, że może on stanowić podstawę do uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji oraz jednoczesnego uniewinnienia obwinionego, ewentualnie, w wypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu,
2. rażące naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię, a to art. 12 ust. 2 uchwały nr 3/2014 nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców

Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej: „KERP”) w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez przyjęcie, że przepis ten odnosi się wyłącznie do stosunków między radcą prawnym, a jego klientem, a postawienie radcy prawnemu zarzutu na podstawie art. 12 ust. 1 KERP możliwy jest tylko wtedy, gdy radca prawny reprezentuje swojego klienta niesumienne, niestarannie lub nieprofesjonalnie, jednocześnie narażając jego interesy, niezależnie od tego, że działania podejmowane przez radcę prawnego w sposób oczywisty nie mogą odnieść zamierzonego rezultatu, a obliczone są tylko i wyłącznie na wyrządzenie dolegliwości podmiotowi pozostającemu w sporze prawnym z klientem radcy prawnego.

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wywiedziona kasacja jest trafna i zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zaskarżonego orzeczenia przez pryzmat podniesionych przez skarżącego zarzutów daje pełne podstawy do jego uchylenia.

W kolejności stwierdzić należy, że w pełni zasadny jest pierwszy z zarzutów kasacji pełnomocnika pokrzywdzonej spółki T. [...] S.A. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości, że orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 23 marca 2021 r. sygn. akt WO [...] zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego w postaci obrazu art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2020.75 t.j. z dnia 2020.01.16). Trzeba przy tym przypomnieć, że ustawa o radcach prawnych, normuje samodzielnie w art. 62³ podstawy kasacji i są one szersze niż w wypadku art. 523 § 1 k.p.k., gdyż przepis art. 62³ ustawy o radcach prawnych, w przeciwieństwie do art. 523 § 1 k.p.k. w szczególności nie wymaga aby kasacja z powodu rażącego naruszenia prawa mogła być wniesiona tylko wówczas, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia.

Przepis art. 437 § 2 k.p.k. określa jednoznacznie możliwe rodzaje rozstrzygnięć sądu odwoławczego, stanowiąc, w zakresie który jest istotny dla niniejszej sprawy, że „Sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania...”

Sąd odwoławczy nie może zatem uchylić zaskarżonego orzeczenia i jednocześnie orzec co do istoty sprawy odmiennie, niż sąd pierwszej instancji, w tym poprzez uniewinnienie obwinionego.

Taki kształt orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych jest w istocie rzeczy wewnętrznie sprzeczny w sposób, którego nie da się zaakceptować, i nie mogą tego stanowiska zmienić późniejsze zabiegi Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych mające na celu konwalidowanie owego błędu, czy to poprzez treść uzasadnienia orzeczenia, czy też poprzez instytucję sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej.

Jasne jest wszak, że uzasadnienie orzeczenia jest wyłącznie jego pochodną, jest od niego procesowo odrębne, i choć wprawdzie może zawierać przyznanie się do błędu popełnionego przy orzekaniu, nie może jednak żadną miarą „naprawiać” rozstrzygnięć zawartych w samym orzeczeniu, gdyż nie jest z orzeczeniem tożsame.

Zaskarżone orzeczenie nie spełnia zatem wymogów przewidzianych w art. 437 k.p.k., stosowanym odpowiednio w oparciu o art. 74¹ ustawy o radcach prawnych. Ustawodawca wyraźnie bowiem nie zezwolił sądowi odwoławczemu na stosowanie łącznie rozstrzygnięcia o uchyleniu orzeczenia sądu pierwszej instancji i rozstrzygnięcia odmiennie co do istoty sprawy.

Popełnionego błędu nie można było też skutecznie wyeliminować poprzez sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej. W niniejszej sprawie, sąd odwoławczy postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2021 r. wykroczył dalece poza zakres, który ściśle określa art. 105 k.p.k. Rację ma skarżący, że w warunkach niniejszej sprawy, instytucja tam określona – w świetle *ratio legis* przepisu tego artykułu oraz utrwalonych i generalnie jednolitych poglądów doktryny i judykatury co do jego rozumienia – nie mogła być zastosowana. Postanowienie Wyższego Sądu

Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych w tym przedmiocie, nie koryguje bowiem błędów pisarskich, lecz zmienia w istotny sposób treść rozstrzygnięcia.

Przyjęcie odmiennego zapatrywania oznaczałoby zaakceptowanie możliwości dowolnego następczego kształtowania treści zapadłych już orzeczeń i eliminowałoby zarazem możliwość zasadnego ich zaskarżenia w wyniku bezpodstawnego usunięcia z nich lub zmiany ich treści, która pierwotnie dawała stronom postępowania podstawę do wniesienia środka zaskarżenia. Na taki zabieg w żadnym rzetelnym procesie nie może być miejsca i nie myli się skarżący, że wyżej wspomniane postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 15 kwietnia 2021 r., z punktu widzenia skutków, jakie miało osiągnąć, należy uznać za nieistniejące.

W tym kontekście nie można też nie zauważyć, że ustawodawca przecież nie na darmo wprowadził w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. bezwzględną przesłankę odwoławczą stanowiąc, że orzeczenie nie może się ostać, jeśli zachodzi w jego treści sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie.

Dodać również należy, że zaakceptowanie całego procedowania Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 23 marca 2021 r. sygn. akt WO [...], w istocie rzeczy, mogłoby, ad absurdum, prowadzić do wniosku, że postępowanie dyscyplinarne, wbrew przepisom ustawy stało się postępowaniem jednoinstancyjnym. Pierwsza część orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych z pkt I znosiłaby wszak postępowanie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w [...], ze wszystkimi tego konsekwencjami, a zatem Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Rady Radców Prawnych jednocześnie uniewinniając obwinionego działałby, w istocie rzeczy, jako sąd pierwszej instancji, a jeśli tak powinien byłby wcześniej przeprowadzić na nowo przewód sądowy w całości.

Dlatego też, już tylko z podniesionych wyżej względów, zaakceptowanie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych w obrocie prawnym nie było możliwe.

Niezależnie od powyższego trudno byłoby też oddalić drugi z zarzutów podniesionych w kasacji.

Podnieść należy, że zgodnie z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej: KERP) „radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania”. Prawodawca nie dokonał tym samym wyraźnego podziału na czynności dotyczące *stricto* działań na rzecz klienta, od tych mogących rzutować na inne strony postępowania, w którym radca prawny bierze udział. Czytając przepis art. 12 ust. 1 nawet literalnie, uznać należy, że „profesjonalny charakter działania” określa również relacje ze wszystkimi podmiotami, z którymi radca styka się w ramach podejmowanych czynności zawodowych, a które mogą się przekładać na całokształt jego wizerunku zawodowego oraz samorządu zawodowego, który reprezentuje.

Omawianego przepisu nie można żadną miarą interpretować w oderwaniu od systematyki KERP oraz innych przepisów tego Kodeksu. Przepis art. 12 ust. 1 jest umiejscowiony w Dziale II, noszącym tytuł „Podstawowe zasady wykonywania zawodu oraz wartości i obowiązki etyczne radcy prawnego”. W Dziale tym, w art. 6 stwierdzono wprost, że radca prawny mając na uwadze treść roty ślubowania obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej, a co więcej dobrymi obyczajami. Zgodnie z art. 7 niezależność w wykonywaniu zawodu radcy prawnego ma być gwarancją nie tylko praw i wolności obywatelskich ale też demokratycznego państwa prawnego oraz prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Ponadto stanowisko radcy prawnego w danej sprawie ma być wolne od poleceń i ograniczających niezależność sugestii i wskazówek (zatem również ze strony mandanta), gdyż radca nie może naruszać zasad etyki zawodowej w celu spełnienia oczekiwań klienta. Te i inne obowiązki radcy prawnego wyznaczają określają wyżej wspomniany „profesjonalny charakter działania”, który tym samym odnosi się nie tylko do relacji pełnomocnik-klient, ale również całości zachowania radcy prawnego, w tym jego relacji z innymi podmiotami, w szczególności gdy istnieje zagrożenie, że klient będzie chciał wykorzystać radcę prawnego do realizacji swoich pozaprocesowych interesów. Są to bowiem czynności, których

profesjonalny pełnomocnik nie jest zobligowany czynić, a w określonych sytuacjach, dokonania których powinien wprost odmówić.

Należy ostatecznie podkreślić, że wszelkie interpretacje przepisów zawartych w KERP powinny być zgodne z jego preambułą. Stanowi ona bowiem nie przewodnią unormowań zawartych w omawianym akcie, która wymusza na radcy prawnym konieczność respektowania ideałów i obowiązków etycznych - godnego i uczciwego wykonywania zawodu, w sposób samodzielny i niezależny, przy jednoczesnym braku rozróżnienia podmiotów, w stosunku do których czynności zawodowe się odnoszą. Oznacza to, że w przypadku braku wyraźnego zróżnicowania podmiotów, przepisy KERP stosować należy do relacji radcy prawnego z każdym, z kim ma do czynienia w związku z wykonywanym zawodem zaufania publicznego, który ma służyć również interesom wymiaru sprawiedliwości.

Na koniec dla porządku trzeba podnieść, że wobec uchylecia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Izby Radców Prawnych w W. z dnia 23 marca 2021 r. sygn. akt WO [...] i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania upadło nie tylko postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej dotyczące tego orzeczenia, ale również postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. akt WO-[...] wydane na skutek zażalenia obrońcy obwinionego w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zawartego w tym orzeczeniu.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.